

טודנטית אפנת דן
"דע אינו מספיק!"

מסויימת. לא מצפים ממנו ליותר, בעוד שמוכן שהאשה אחראית לסיפוק כל צד כיהם. אם ארצה להיות אקטיבית ולטפח קאריירה, יאמרו לי שמוטב לנתב את האנרגיה אל הבית ואל הילדים.

מדאגן אותי שלא אוכל למצות את עצמי כמו גבר. אני חולמת על בן-זוג שיעזר אותי באמת ליצור מערכת יחסים שיוויונית. הצרה היא שלא אקבל זאת על מגש של כסף אלא אצטרך להילחם על כך. אני לפחות חיה בעולם, בו אנשים פתוחים לשוחח על כך. אמא שלי לא היתה מעלה על דעתה דבר כזה. ואם אנהנו יכולים היום לחשוב שגבר מסויים הוא שובניסט הרי שבעבר זה היה מובן מאליה ואף אחד לא העלה בדעתו לבוא בטענות אליו.

אני מסתכלת סביבי ומטורדת מכך שהי נשים לא מודעות למצבן. שהן פוחדות להיות אמיצות, הוששות מחיים עצמיים, כי כדי לחיות כך את חייבת לשנות את פיתחן לגבי עצמך.

היום טבעי יותר שבחורה ובחור אחרי השירות הצבאי חיים מחוץ לבית-הוריהם. אם פעם המעבר היה ממיסגרת אחת — בית הוריהם, אל מיסגרת שניה — נישואין, הרי שהיום מקובל לדחות נישואין ולעבור לחיים עצמאיים. העולם אמור להיות מתירני ופתוח, אבל זה לא כך. חברתי שנישואו וילדו ילדים אינן מאושרות.

גם אני, בקשרים עם גברים, אני ממך שיכה להיות זו שמגבילה את עצמה. אני בת 24 שנה, ולא צמודה לסינור של האמא, לא היא זו שאומרת לי מהי התנהגות נכונה. זהו החינוך הטבוע בי, המורה לי להתנהג בצורה מסויימת. חינכו אותי להיות פאסיבית בעוד ש הייתי מאוד רוצל להשתחרר. ליום ולהי עיון, לרצות במין ולהינות. היום אני לא חושבת מה לעשות בשביל העולם אלא בשביל עצמי. לא ידעתי על קיומו של הדגדגן. לא שמעתי עליו בבית-הספר או בבית. גיליתי אותו רק לאחרונה, בשיתוח עם ידידים. אני עדיין לומדת על החיים.

הנשים היום מנסות לשנות משהו. הן לוחמות, והגברים אינם מסייעים. במיקרה הטוב הם מקשיבים. למצוא גבר מבין זה כמו למצוא אביר על סוס לבן. היום אני מתחילה להיות מודעת לדברים. עם הזמן אצבור ידע, מודעות, ביטחון עצמי ונסיון. יתכן שאלה הדברים שיבטיחו לי עולם אחר, טוב יותר, שבו אחד יוכל להיות חופשי לבחור לעצמו דרך חיים.

יש לי כמיהה לעשות דברים יחד עם הגבר. שהאשר ייווצר בתוך מערכת בה כל אחד משלים את השני. הצרה היא שזה לא בר השגה. התפקידים בחיים אינם מתחלקים בצורה הוגנת בין גברים ונשים. חברה שלי ילדה ואינה מוכנה למסור את הילדה שלה למטפלה ויצאת לעבוד. נידמה לה שהיא לא מפסידה בחוץ שום דבר. יש לי הרגשה שמשוה פה לא בסדר, ובכל זאת, אף אחד לא אשם. זהו העולם! זוהי השיטה!

דבר אחד לא השתנה בי. גם היום אני היוזמת מגע מיני. אין לי שום בושה. לא איכפת לי מה חושבים. כך אני מתנהגת. יתכן שאני חושבת שקשה לי ליהנות ולכן אני יוזמת. אני מעדיפה להיות למעלה, רק כך אני נהנית. זוהי הדרך שלי לקבוע את הקצב המתאים לי.

האמריקאים חושבים שאני טיפוס אקטיבי ועצמאי בגלל ששירתתי בצבא בישראל, אבל לאמיתו של דבר, רק במין אני יוזמת. בשאר תחומי החיים אני מעדיפה שהגבר יפנק אותי וידאג לי. בישראל הגבר מרוצה מכך. זה היה בסדר. הגבר הישראלי אוהב להרגיש שתלויים בו, שהוא יודע יותר מהאשה. זה מעניק לו הרגשת ביטחון.

בארצות-הברית זה אחרת. אם לא מתחשק לי לקרוא עיתון ואני מבקשת מבער לי שיספר לי מה קורה, הוא אומר לי: אם את רוצה לדעת, או קיראי. אם את רוצה שהמכונית תיסע, או טפלי בה.

ישנה דחיפה לעצמאות. כל אחד דואג לצרכיו, ואנשים מאושרים מכך. נשים יוצאות לעבודה, הופש הכלכלי בו הן נמצאות יוצר פחות תלות באחרים. והן מקרינות ביטחון עצמי. וביטחון זה מתבטא בכל התחומים, וכמוכן גם במין.

אני לא מכירה גברים אמריקאיים עמי זלזלים בנשים כפי שזה קורה בישראל. להיפך, אני חושבת שהנשים שם כל-כך חופשיות ועצמאיות, שהן יכולות להשיג מהגברים כל מה שהן רוצות. ישנה אווירה שבה האשה היא המשפיעה על הגבר. גבר מכבד דיעה של בת-הזוג.

חס במיאמי. אני מתהלכת בעירום אי בלבוש קל וזה לא מוביל מיד לאווירה מינית. בישראל אני חייבת להיות לבושה למרות החום. במיאמי גיליתי שיש לי תחושה נעימה ונוחה עם גופי.

כשנחו לאנשים, הם חופשיים עם גופם. יש גם פנאי לחקור איפה הדגדגן והגבר מרוצה מהתגלית שלך, ומצליחים ליהנות כשמגיעים ליחסי מין.

אם יש כבוד הדדי בינו בני שני המינים, לא יתכן מצב שבו האשה מזלזלת בגבר — למרות שיחסם המסורתי של הגברים מצדיק עונש שכזה.

"אני רוצה להשתחרר, ליזום ולהעזיז!"

בחורות מוכשרות שיכלו לתרום הרבה יותר ממה שיעדו להן בצבא.

באותה תקופה התחלתי להתעניין בתנור עה לשיחרור האשה. לא בנשים השורפות חזיות אלא כספרות טובה שנכתבה על ידי נשים. בספרים מצאתי עדויות על חוסר סיפוק ממערכת היחסים הקיימת בין המינים. הבנתי שגם אני חונכתי מילדותי להיות שונה מהגבר. שאבי מביא פרנסה ואימי דואגת לילדי הבית. שממני ומאחי מצפים לדברים שונים.

ספריה של ריירס לסינג הביאו אותי להכרה בצרכי, אבל לא גרמו לי להתקומם. בשבוע האחרון קראתי את הספר חדר נשים, של מרלין פרנץ' ואני בשוק.

הספר גרם לי לחוסר שקטי נפשי ולהתלבטות עם עצמי. הצטיירה בפני התמונה שנשים לכודות בתוך מיסגרת הנישואין מחוסר ברירה. שהן מאבדות קשר אל אנשים בחוץ ויוצרות קשר הדוק עם המרצפות. עם הבית ועם הדאגה לבעל. הסופרת ציירה את הבעלים כמפי לצות אגואיסטיות חסרות רגישות. הנשים מתייחסות אל הגברים כאילו היו ילדים מפגרים, והן רואות עצמן כאמהות המקי ריבות את עצמן. אני מזועזעת. ברור לי שהספר מציג תמונה מוגזמת אבל הרי חלק מזה נכון לגבי מערכות נישואין מסויימות שגם אנו הכרתן סביבי.

אני יודעת שלא נכון לומר שכל הגברים רים מגזלים וכל הנשים מטומטמות. אבל לא מוצאת חן בעיני השיטה שבה האשה משרתת, והגבר קורא בעיתון כשהוא חוזר מהעבודה. הגבר משחק עם הילדים אבל עד מידה

אמת היא שבימי-העיון האחרונים שערכנו, אמרו הרופאים הסקסולוגים הבכירים בארץ שהם מעדיפים שאשה תדבר על האורגזמה הנשית.

3. שעות אחרי שהיכרתיו - היתה לי אורגזמה!

תמיד הרגשתי שחסר לי משהו. לא הכרתי תחושה של אורגזמה. אבל אם מצפים ממך להתנהגות מסויימת ולא נוח הודות שאת לא מגיעה לאורגזמה, או מווייפים. ליחסי מין יש התחלה וסוף. אורגזמה יכולה להיות הסוף, אבל אם אין לך, את יוזמת סוף כלשהו. יתכן שהיו פעמים שבהם נהניתי והגעתי לנקודה גבוהה, אבל זה הושג בקושי. חשבתי שאשה נורמלית יכולה להגיע לזה בקלות. ורק לי קשה. נכנסתי ליחסי-מין בהם לגבר היתה מטרה אחת — לדפוק. התנהגתי במערכת יחסים כזו כפי שהגבר ציפה ממני.

בעלי היה הגבר הראשון שהכרתי בארץ צוה-הברית. שלוש שעות אחרי שפגשתי אותו הגענו ליחסי מין. זו היתה הפעם הראשונה בחיי שגיליתיה מהי אורגזמה. שישנה נקודה גבוהה יותר של הגאה. זו הרגשה נפלאה וגם מרגיעה. את יודעת את האמת!!

שם יחסי-המין הם משחק מיני ממושך, שזרים אווירה מגרה. מוסיקה, מראות, סרטים, פתוחים לכל טכניקה שעולה בראש. אין מקום מסויים אחד שבו מקיימים יחסי-מין. יש לך רשות לעשות כל מה שאת חפצה. זה לא יכול לקרות בארץ.

כאן את מכירה את הבחור, הוא גר באותה השכונה. כל חברי יודעים מה אתם עושים. זה נורא... את לא חופשית. זה מחייב אותך להתנהג כפי שמכתיבים לך וכפי שמצפים ממך.

היטב את הנושא. כמו בכל תחום אחר, רופא לא חייב לחלות כדי לדעת איך לטפל בחולה. הייתי רוצה להתחמק מהתשובה כי ה-

פה הכר היא ישראלית שנישאה לפני שש שנים בארצות-הברית ליהודי אמריקאי. פגשתי בה השבוע, כשהגיעה לחופשת מולדת. מאז תחילת סידרת הכתיבות על מיסתורי האורגזמה הנשית רציתי לשוחח עם האשה המסויימת הזו. האשה האקסטרורית, שנהגה להדגיש את ההיפך מהסכסית יותר מחפשת תמיד מר כשהיבטתי בה, הייתי מחפשת תמיד מר סיקה קיצבית המתנגנת ברקע, כי יפה תמיד גיעועה את גופה. היתה עליוזה, חב רותית ויותר מכל — נענית לחיזורים. אני אוהבת כשמחמיאים לי, אני מצפה ליחס של פינוק מצד הגבר, היא נהגה לומר, גברים שהביטו בה הפשיטו אותה מיד בעיניהם. לא כל גבר העז להתקרב אליה, כי התנהגותה החופשית הבהילה אחרים מהם. אבל היא יצרה תמיד עניין מיני אצל הגברים. יפה ניראת תמיד מאושרת בשלב החיזורים, והפכה סגורה יותר כשייחסים נעשו קשר גופני.

מעניין לשוחח עם יפה היום, אשה נשר אה. שחיה עם בעלה במיאמי.

יפה הכר מספרת: אני חושבת שכל מי שהכיר אותי בארץ בתקופת ההתבגרות חשב שיש לי היימין שעירים. שהניסיון שלי במין עצום. שאין דבר בו לא התנסתי.

הרי סביר שלא היה לי קשר רגשי עם כל ידידי הגבריים שעיעם נפגשתי. החמאי לי שמחזרים אחרי עורכי-דין, סטודנטים לרפואה ורופאים — זה היה הסטייל. חלק מהם למדו להכיר את הצד האחר שבי, ועימם שמרתי על קישרי ידידות.

גם היום אני מייחסת חשיבות רבה לטיפוח הגוף ולהופעה החיצונית שלי. אבל יש שמתרשמים רק מזה. הם זוכרים שאני מבלה שעות בביקיני בחוף הים, וצוחקת עם כולם. ישראלים מבין זאת רק בדרך אחת: שקל יהיה להשיג אותי או לפחות, שכולם יחשבו שהשיג. תמיד ידעתי שהישראלי הוא לחצן, אם את מסרבת, הוא ינסה להפעיל עליך לחץ. נידמה לו שאם הוא לא ידפוק היום, הוא ימות מחר. אנשים קרובים אלי לא ידעו שהתנסות המינית שלי היתה מאוד שיטחית. היה להם ברור שאני יודעת הכל, ואני לא שאלתי. ידעתי רק שמצפים ממני שאשתתף בהצגה, ומוכן שזיפיתי.

יפה הכר
"גיליתי מהי האמת!"